

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
מגדולי ישראל,
על מדות טובות
שצביאות
לאהבת הזולת,
הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

איש לרעהו

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל
רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש יב ניסן תשע"א שבת - ירושלים 6:32 תל-אביב 6:47 חיפה 6:39 מוצ"ש - ירושלים 7:46 תל-אביב 7:49 חיפה 6:49 ר"ת 8:25

פרשת אחרי

"קשוט עצמך תחילה"

קודם שמוכיח ומתקן את אחרים, ישתדל לתקן תחילה את עצמו!

נלמד, בדרך דרש ורמז, מהפסוק: "וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל" (פרק טזז)
כלומר: קודם יכפר בעדו ובעד ביתו כדי שיהיו מתוקנים, ורק אחר כך - כאדם מתוקן - יכפר בעד כל קהל ישראל (בשם גדולי המוסר) וכמו שאמרו חז"ל (בבא בתרא ס:): "קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים".

גם הפסוק "ובערת הרע מקרבך וכל ישראל ישמעו ויראו" (דברים כא-כא) מתבאר בדרך זו: אם רוצה אתה ש"כל ישראל ישמעו" - שיהיו דבריך נשמעים, עליך לבער קודם כל את "הרע מקרבך" - לקשוט עצמך תחילה [שלא יאמרו "טול קורה מבין עיניך"] ואז, אם תתקן עצמך תחילה אזי "כל העם ישמעו ויראו".

בדומה לזה, היה אומר כ"ק האדמו"ר מבאבוב רבי בן ציון הברשטאם ז"ל (בעל הקדושת ציון): אדם שבא להוכיח ולתקן את זולתו, צריך שיהיה הוא עצמו נקי ושלם באותו ענין, כפי שמרומז בפסוק (תהלים דג): "תשב אנוש עד דכא - ותאמר שובו בני אדם". כלומר: רק אחרי שתשוב בעצמך עד דיכדוכה של נפש, תוכל לומר גם לשאר בני אדם "שובו".

בדרך זו ביאר גם המשך חכמה בטוב טעם מדוע נצטוו בני ישראל קודם יציאת מצרים על מצות "שילוח עבדים" כדברי חז"ל (ירושלמי ראש השנה פ"ג ה"ה) אלא מפני שקודם שמצוים את פרעה "שלח את עמי ויעבדוני" צריכים ישראל להוציא את עבדיהם, שאם לא כן, כיצד יוכלו לדרוש מפרעה להוציא את בני ישראל מעבדות, הרי יאמר להם: "קשטו עצמכם תחילה".

כשאדם מוכיח את זולתו - כותב הגרא"א דסלר זצ"ל (במכתב מאליהורח"ג) - חובה עליו שתבא התוכחה מפנימיות לבבו, שהרי רק הדברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב, לכן אם אין תוכחתו נובעת מתוך פנימיות, לא תשפיע על חברו את ההשפעה הראויה. אולם יש בזה גם גדר יותר עמוק: אם אין התוכחה נובעת מפנימיותו, הרי אינה לשם שמים לגמרי. אלא פנייתו הפרטיות מעורבות בה, לכן לא רק שתוכחתו לא תועיל, אלא שיהא נידון עליה כמזלזל בחברו ומצערו לשם הנאת עצמו, ועונשו חמור מאד ח"ו.

כ"ק האדמו"ר גאב"ד אונגוואר, הגאון רבי מנשה קליין שליט"א מצא אף הוא רמז לעיקרון זה של "קשוט עצמך תחילה" בפסוק שבתחילת פרשת מטות: "וידבר משה אל ראשי המטות לאמר זה הדבר אשר ציוה ה'... ככל היוצא מפיו יעשה". כלומר: כאשר ראשי המטות מוכיחים את העם על "הדבר אשר ציוה ה'" לא יצליחו להשפיע כראוי, אלא אם כן יקויים בהם "ככל היוצא מפיו יעשה" - שראשי המטות עצמם יעשו ויקיימו דבר התוכחה היוצא מפייהם, כדברי חז"ל "קשוט עצמך תחילה", שכן רק כאשר מקיים הדברים בלבבו, נכנסים ללב השומע. זהו שהזהיר משה את ראשי המטות שלא יהיה רק "נאה דורש" אלא גם "נאה מקיים" ואז יצליחו לקשוט גם אחרים.

חופץ השבוע
"בריאות ורפואה" 48

"לפחות אתקן את עצמי"...
כ"ק האדמו"ר רבי חיים מצאנז זצ"ל היה רגיל לומר בענוותנותו: בצעירותי בקשתי להחזיר את כל העולם למוטב ולקרבם אל השי"ת. לימים ראיתי שאת כל העולם לא אוכל לתקן, ובקשתי לתקן לפחות את בני עירי. לאחר מכן קראתי על עצמי: הלוואי ואוכל לעשות לבני ביתי ולטוע בלבם יראת שמים.
לבסוף ראיתי שאני תופס מרובה וכדאי לי להסתפק במועט לגמרי, ולחפש לעצמי דרך תשובה, ובעוונותי הרבים, אף דבר זה לא עלה בידי.
עטורי תורה - וירא

"אני אטיף לכם מוסר?"
פעם אחת נכנסו תלמידים אצל החפץ חיים וביקשו ממנו שיוכיחם ויגיד לפניהם דברי מוסר וכיבושין. נאנח החפץ חיים ואמר: "אני אטיף לכם מוסר? איך אני יכול להוכיח אחרים, בשעה שאני עצמי חוטא, איני ירא שמים ולא עוסק בתורה כדבעי?"
נזדעזעו התלמידים מדבריו. המילים הפשוטות הללו שיצאו מפיו של אותו צדיק, חדרו עמוק ללב. נשא כל אחד מהתלמידים קל וחומר בעצמו מן החפץ חיים, והיתה זו הטובה שבתוכחות...
ח"ח חיינו ופעלו

חוקדש לעילוי נשמות
ר' יוסף ב"ר יצחק הלוי ופיגא אינטרקט זצ"ל נלב"ע כה אדר
זכרת רחל בת ר' זאב והנזה איידל נלב"ע ט"ז ניסן
ת. נ. צ. ב. ה.

פיוס ובקשת סליחה

"סליחה" זו על שום מה?

פעם אחת לפני ראש השנה, שלח הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל מברק ובו בקשת סליחה לאחד מרבני אמריקה. לתמיחה התלמידים על מה ולמה בקשת הסליחה, השיב להם רבי אהרן בענותנותו בלשון זו:

"באמת לא עשיתי מאומה לרב זה, אלא שאירע פעם אחד שהוא בייש אותי ברבים. ומכיוון שעשה לי כן, משמע שהרגיש שנפגע ממני אי פעם, ועל כן חייב אני לבקש את סליחתו..."

שיחות חיים

"באנו לבקש מחילה בכפליים..."

באחד הימים בשנת תשכ"ט, התקיימה בהיכל ישיבת פורת יוסף, אסיפת רבנים חשובים לחפש תשועה ברוב יועץ, לרגל הירידה הרוחנית בקרב עם ישראל. חלק מן המשתתפים נשאו דברים והעלו הצעות שונות.

לקראת סיום הדיון, קם אחד הרבנים ממארגני האסיפה, שהיה גדול בתורה ובמדות, והתחיל לסכם את כל מה שנדברו במהלך ההתייעצות. הוא האריך משום-מה בנאומו, קצת יותר מן הרגיל, עד שאחד הרבנים פקעה סבלנותו, ויקם להסותו בפומבי: "חזק וברוך... די, מספיק... הזמן קצר והמלאכה מרובה..."

דממה נפלה בהיכל. שתיקה רועמת. מעלבוננו של הרב ומעלבון המעמד כולו. הנואם השתתק לחלוטין. הרב המשתיק סיכם בקצרה והאסיפה התפזרה.

כאשר יצא הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל, שהיה מראשי האסיפה, פנה אל מקורבו שהיה מזכיר האסיפה, ושאלהו: "האם ידוע לך היכן מקום מגוריו של הרב?"! השיב הלה בחיוב. "בא, אם כן, נלך אל מעונו ונפייסנו". אמר לו.

וילכו שניהם יחדיו. הגיעו לבית הרב, וימצאוהו יושב כבר רכון על גבי ספריו ולומד. הוא נדהם למראה הבאים:

"**מה** קרה?" שאל. פתח רבי יהודה צדקה ואמר: "באנו לבקש מכבודו מחילה בכפליים, מחילה על שהשתיקו, ומחילה על שהחרשנו..."

נענה הרב והשיב: "על שהשתיקו אותי - מה לכם בענין? מלבד זאת כבר מחלתי לו בלב שלם! ועל אשר החרשתם - הלא טוב מאוד אשר עשיתם, מפני שאם היה כבודו מוציא מפיו אפילו מלה אחת, מיד היתה קמה מהומה. קיימתם, איפוא, בנפשכם דברי החכם מכל אדם (משלי יזיד) 'ולפני התגלע הריב - נתוש'!"

וזאת ליהודה

"כיצד אשיגו לבקשו שימחול לי..."

פעם היה לו לכ"ק האדמו"ר רבי יעקב דוד מאמשינוב זצ"ל הקפדה גדולה על אדם אחד, ועם זאת הבליג, ולא זו בלבד שלא כעס עליו אלא מחל לו מיד בלב שלם. הוא נימק זאת בסברא הבאה:

"תארו לכם שהייתי מקפיד וכועס על אדם זה ואף משיב לו כמדתו, שמה מאוחר יותר היו מתעוררים בי רגשי חרטה, מדוע עשיתי כך לאיש זה, אולי באמת הצדק עמו ולא עמי. ואזי אצטרך לחפשו ולבקש ממנו מחילה. ופעמים לא אוכל למוצאו כי יסע הלה למרחקים, וכיצד אשיגו לבקש שימחול לי..."

"ואולם אם אמחול לו מיד, אף שיתכן כי על פי דין איני מחוייב למחול לו, ואף אם אחטא בזה, הרי חטאתי להשי"ת בלבד, והשי"ת מלא כל הארץ כבודו וכבודו מלא עולם, ואם כן אוכל לבקש ממנו מחילה בכל מקום ובכל זמן על מה שחטאתי כנגדו בזה שמחלתי לאיש שלא הייתי צריך למחול לו..."

עפ"י "שיח שרפי קודש"

החוטא לחברו צריך לפייסו ולבקש מחילתו!

נלמד מהפסוק: **"כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם"** (פרק טז-ל)

ובמשנה (יומא פה): דרש רבי אלעזר בן עזריה מפסוק זה: עבירות שבין אדם למקום, יום הכיפורים מכפר, עבירות שבין אדם לחברו אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו. ופסק הרמב"ם (פ"ב מהלכות תשובה ה"ט): אף על פי שהחזיר לו ממון שהוא חייב לו צריך להצותו ולשאול ממנו שימחל לו. אפילו לא הקניט את חברו אלא בדברים צריך לפייסו עד שימחל לו.

יסוד התשובה ובקשת המחילה - בהכרת החטא

החוטא לחברו, עליו לפייסו ולבקש סליחתו בלב שלם, וזאת ע"י שיכיר בעוול שעשה. עצם הכרת החטא היא כבר ראשית התהליך החיובי של התשובה.

הגה"צ רבי משה אהרן שטרן זצ"ל - משגיח דקמניץ, הביא בהקשר לכך (בספרו **בית ומנוחה**) את ביאורו של הגרי"ז **סולובייצ'יק** זצ"ל על מה שמספרים חז"ל (גיטין נח). שרבי יהושע בן חנניה ראה תינוק בבית האסורים ואמר לו הפסוק "מי נתן למשיסה את יעקב" וגו' וענה לו התינוק: "הלא ה' זו חטאנו לו" ואמר עליו רבי יהושע שמובטח הוא שאותו תינוק יצא מורה הוראה בישראל.

וביאר הגרי"ז פשר דבריו, כי בזמן החורבן היו תרוצים רבים לחורבן, אף אחד לא רצה לתלות הסיבה בעצמו ש"הוא חטא" אלא תלו את הדבר בסיבות מקריות. ורק אותו תינוק תלה החורבן באשמה עצמית. הוא לא אמר כי "בני ישראל חטאו" אלא אמר "הלא ה' זו חטאנו לו" שאנחנו חטאנו. מי שמכיר בכך, הוא שמסוגל לצאת מורה הוראה...

כפי אמיתות בקשת הסליחה כך גם המחילה

כפי בקשת הסליחה כך גם המחילה. אם בקשת הסליחה אמיתית היא ומכל הלב, הרי שגם השבת המחילה היא מכל הלב. וידוע מגדולי וצדיקי הדורות שהמה ראו כן תמהו על צורת בקשת הסליחה והשבת המחילה הנהוגים, כשנעשים כהרף עין ללא התבוננות וכונת הלב ומי יודע אם אין בכך משום החטאת המטרה.

גם על כך עמד משגיח דקמניץ וכה כתב: בתורה נאמר: "ויאמר ה' סלחתי כדברך" היינו שהסליחה היא כפי הדיבור של האדם. כפי בקשת סליחתו, אם זה "לפנים" גם הסליחה היא "לפנים". ואם זה מתוך ה"לב", גם הסליחה היא בשלימותה. עכ"ד המשגיח.

בכל צד שמתפייסים, צריך שהסליחה והפיוס יהיו "אמיתיים". ולא רק כלפי חוץ. כבר אמר הצדיק **רבי שלמה מדווינסק** זצ"ל, על אמרת חז"ל "רשעים מלאי חרטות" שלכאורה יש לשאול: אם הם מתחרטים, למה הם רשעים? אלא התשובה היא: ש"מתחרטים הם גם על החרטה" שהחרטה עצמה לא הייתה אמיתית.

בספר מעשה איש מובא על החזון איש שהעיר, כי המבקשים מחילה מזולתם בצורה "קלילה" צ"ע אם יוצאים ידי חובה. שכן הנקודה המרכזית בבקשת המחילה היא הקושי והבושה הכרוכים בכך.

ואמנם הגה"צ **רבי יצחק בלזר** זצ"ל הנהיג לומר בערב יום הכיפורים: הריני מוחל לכולם. ואף אם בלב אינו מוחל, הרי זה דברים שבלב. וכך נהגו בכמה מקומות. הגיב על כך החזון איש: וכי כך עוקרים הקפדה?! אולי רק אחר שאומרים "תפלה זכה" ובוכים בה כדבעי, ומבקשים שהקב"ה יתן בלב כל אחד למחול לחברו, אולי אז מוחלים באמת.

להסתפק במה שחננו הבורא ולא לרדוף אחר המותרות!

נלמד מהפסוק: "אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל" (פרק יז"ג)

ודרשו חז"ל (חולין פד.) אין לי אלא אשר יצוד, ניצודין ועומדין מאליהם כגון אוזין ותרנגולים מניין? תלמוד לומר ציד מכל מקום. אם כן מה ת"ל אשר יצוד, למדה תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר אלא בהזמנה הזאת. ופירש רש"י: "כאילו הוא צד שאינה מזומנת לו, כלומר לא יאכל בשר תמיד שלא יעני". ובספר עבד המלך כתב בשם החפץ חיים ללמוד מכאן קל וחומר: ומה בשר שמחזק כוחותיו של האדם, בכל זאת צריך לדקדק שלא להרבות בו, על אחת כמה וכמה צריך להזהר שלא להוציא מעותיו לשאר דברים שאינם הכרחיים ובפרט בדברים שאינם רק לכבוד מדומה, ובעוונותינו הרבים זהו דבר המכלה את העולם!

הלוקסוס והמותרות עלולים להסיר את האדם מעבודת ה'

כתב הגאון רבי אליהו הכהן מאיזמיר זצ"ל (בספרו שבט מוסר - פרק יד): יסתפק האדם בהכרחי ואל יבקש המותרות פן יסירו אותו מאחרי ה'. אלא ידמה לו המועט כהרבה, וכאילו יש בידו כל הטוב שבעולם. וזהו פתח לעבוד בוראו, כיון שאינו מוציא זמנו לבקש המותרות. ורמז לזה בשמואל ב' (יב"ג) "ולרש אין כל כי אם כבשה אחת קטנה", מדוע כתוב "אין כל" [במקום "אין לו"]? אלא בא לרמוז על חסידות "הרש" שמסתפק במועט וה"אין" שבידו נדמה לו כאילו "כל" טוב בידו.

החפץ חיים (בספרו שם עולם) כתב כי "הלוקסוס קלקל הרבה מאד אנשים, כי עי"ז נעשה מקולקל בעוונות שבין אדם לחברו, כי מכיון שמתרגל להתנהג בהוצאה רחבה מאד, כדרך העשירים הגבוהים, כבד לו מאד להוריד עצמו מהנהגה זו, כי לכלימה תחשב לו, וכשהוא רואה שאין עסקו מעלה ריוח, הוא מתיר לעצמו לעשות עוול בעסקיו באונאה ורמיה וכדומה, וחושב לעצמו כי לא פעל כל עוול, כי זה נוגע לפיקוח נפש בני ביתו... וסוף דבר שמקלקל בזה גם כל דורותיו הבאים אחריו, אפילו בעוונות שבין אדם למקום...

החי במדת ההסתפקות מרויח רווח גדול בעוה"ז ובעוה"ב

רבינו יוסף חיים מבגד זצ"ל מביא (בספרו חסדי אבות) כי יש לו למסתפק במועט ריווח גדול בעלמא דקשוט, לפי מה שכתוב בספר "משפט צדק", כי ידוע שהקב"ה מעניש מדה כנגד מדה. מעתה, כאשר יגיע לעולם האמת אדם שלא היה לו כלל מדת ההסתפקות בעולם הזה אלא הרבה במותרות בריבוי אכילה ושתיה ובמלבושים רבים ויקרים, יתבע ממנו הקב"ה: הראה לנו תורה ומצוות שהרבת בעולם הזה. ואז ישחר משחור תארו, כי בודאי אין בידו תורה ומצוות כפי חיובו בעולם הזה. ויוצא דינו קשה רח"ל.

ואולם אם חי האדם במדת ההסתפקות ולא היה נבהל לקנות הון, אזי אחר פטירתו אומר הקב"ה לבית דין של מעלה להקל בדינו, כשם שהוא הסתפק במועט בטוב הגשמי שהטבתי עמו והיה נחשב בעיניו המעט להרבה, כך מעט התורה והמצוות שעשה יחשבו בעיניו להרבה, מדה כנגד מדה.

נמצא לפי"ז - מסכם רבינו יוסף חיים - שמי שיש לו מדת ההסתפקות ושמח בחלקו, יהיה לו טוב בעולם הבא, כאשר מעט זכויות יחשבו לו להרבה. וגם בעולם זה יהיה מאושר שינצל מעצב ודאגות, מכיון ששמח הוא בחלקו.

"נעצור את הסחרור בתחילתו..."

המצה קרויה "לחם עוני" על כן אין יוצאים ידי חובה בעיסה שנילושה בין ושמן ודבש (פסחים לו.). כי מורה היא על ההסתפקות במועט, שהיא התנאי לגאולת הנפש ופדות הרוח. אך צריך להבין: נכון שמותרות אינם רצויים, אבל, באמת, האם מצה שנילושה בדבש ושמן, טעימה ומתוקה, כבר בגדר מותרות היא?

להבהרת הענין סיפר הגה"צ רבי יעקב גלינסקי שליט"א את המעשה הבא: שנים מנגידי הקהילה עלו אל רבם הנערץ. מבקשים הם שיקבל מהם תשורה, יקנה כובע חדש על חשבונם. שכן כובעו מהוי ומעוקם, נראה נורא...

"אני מודה לכם" - השיב הרב - "אבל באמת אין צורך. אני מרוצה מכובעי כמו שהוא!" אך הם המשיכו להפציר ברב. חייך הרב ואמר להם: "מכיוון שרואה אני שאתם חפצים בטובתי, אסביר לכם מדוע טובתי דורשת שלא אחליף כובע..."

"ובכן, הלא תבינו, אם אקנה כובע הדור, אתבייש בחליפתי השחוקה. אקנה חליפה חדשה, ומובן שגם זוג נעלים וחולצה. ואז, מה עם הרבנית? אצטרך גם לה לקנות בגדים חדשים. ולבגדים אלו, האם יתאימו הכסאות הרעועים והשולחן העתיק? ולשולחן חדש וכסאות מפוארים יש להתאים ארון ספרים מהודר במקום מדפי העץ הפשוטים. ואז איך נשלים עם לוחי הריצפה השחוקים..."

"על כן" - הפטיר הרב - "בואו ונעצור את הסחרור בתחילתו, הניחו נא לכובעי!" ואנו הכרנו את החזון איש. עד זקנה ושיבה חבש את הכובע מהחתונה..."

עפי" הגדת "הגדת"

להסתפק במינימום

הגה"צ רבי נתן צבי פינקל זצ"ל - הסבא מסלבודקה, חי כל ימיו בצמצום ולא לקח לעצמו שום דבר מלבד ההכרח לפרנסתו ולבריאותו. דירתו שבבנין הישיבה, היתה פשוטה מאד, ולא היה בה אלא חדר אחד שחלקוהו לשנים ע"י תנור שעמד באמצע. גם הריהוט היה ללא קישוט. ואף ספריה לא רחש מעודו, עד כי גם ש"ס לא היה לו, ובביתו נמצאו ספרים בודדים בלבד.

גם בתקופות שמצבה הכלכלי של הישיבה הוטב, והיו שניצלו הזדמנויות זו לחיות בהרחבה, לא שינה רבי נתן צבי מסדרי ביתו. כאשר בא להתיישב בחברון, קנו לו כסא מרופד. הוא הופתע ולא רצה לשבת עליו.

תנועת המוסר

"כאילו עברתי לדירה חדשה..."

כאשר ביקר כ"ק האדמו"ר מגור רבי ישראל זצ"ל (בעל הבית ישראל) בביתו של הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל, הופתע להווכח כיצד חי רבי אריה בדלות בדירתו בת חדר אחד בלבד, שאף השירותים נמצאים מחוצה לו.

באחת הפעמים ראהו האדמו"ר, והנה רבי אריה טורח ומזיז במו ידיו את השולחן הכבד מפניה אחת של החדר לפינה אחרת. שאלהו האדמו"ר: "לשם מה הנך כה טורח?"

השיבו רבי אריה: "כשם שאדם מעתיק מגוריו מדירה לדירה, כן אנכי מעביר את השולחן מקצה האחד של החדר לקצה השני שליד החלון, ואורזא חש אנכי כאילו עברתי לדירה חדשה..."

צדיק יסוד עולם

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

שביעי של פסח - ההזדמנות שלנו!!!

למותר לציין שהים נקרע...

* * *

"ערב פסח. כעת כדאי לקחת את הדברים לתשומת לב" מסכמת שולחת הסיפורים "שנשמע ונשמיע. שנבשר ונתבשר בבשורות טובות!"

אמן.

בשולי הדברים:

שולחת הסיפורים נטלה את היזמה להעלות את הסיפורים על הכתב ולשולחם, בעקבות מאמר שהתפרסם באכסניה זו בקשר לדיוור החרדי.

וזה לשון עיקרי מכתבה (בדילוגים): למערכת איש לרעהו שלום רב! ראשית העלון נפלא ותורם המון, תודה רבה על כך. שנית; אני חייבת להתייחס לנכתב בגב העלון, פרשת שמיני, בעניית קניית דירה לבנותינו היקרות ולחזק את ידכם - ידינו.

חיתנו בת וכן. הבן הינו בחור מצוין לפי כל קנה מידה. כשהגיעה הצעת שידוך מצוינת מבית של תורה אמיתי, נפגשנו עם ההורים ואמרנו להם כדלהלן: אנחנו לא דורשים כלום. אנחנו מוכנים לתת סכום מסוים, ואם אתם רוצים שלזוג תהיה דירה תשלמו כפי יכולתכם. **התביישנו** לדרוש. ושוב אני מדגישה: בני הוא בחור מצוין באמת!

המחותנים הבטיחו סכום כפול משלנו. בעזרת הזוג שיתאמץ קצת הם יוכלו להגיע לדירה נחמדה מאוד באחת מערי הארץ.

בנוסף לכך קיבלנו יהלום - כלה נפלאה!

חשוב מאוד לציין: **את הזוג הזה מלווים ניסים לאורך כל הדרך. הקב"ה איתם בכל פינה!**

כיום יש לנו בת בשידוכים. שאלנו כמה צדיקים והם הסכימו איתנו שאיננו מחויבים לתת מעבר לסכום שקצבנו (\$40,000) א.ה. ברור לגמרי שהתחייבות זו היא אישית למשפחה זו מאחר וזו יכולתה, אך מי שאין ביכולתה, לא ירמה את עצמו וינהג רק כפי יכולתו (!).

אנחנו לא "מוכרים" את הבת שלנו!!! הבחור שיידע להעריך את היהלום שאנחנו נותנים - הוא זה שיזכה בה!

השאנו כבר בת אחת. בסייעתא דשמיא זכינו בבחור מצוין שהוריו לא "דרשו".

אנחנו מאמינים בלב שלם שאם יש עיכוב זה לא בגלל החלק הכספי. יש מספיק בנות שהוריהן מוכנים לתת בשבילן דירה שלימה והן מעוכבות עד גיל מבוגר. כל אחת תתארכ בדיוק בזמן שנקבע לה משמים. השאלה היא רק האם מחפשים חיצוניות או פנימיות - כל אחד מקבל בהתאם.

אגב; אם ניתן להבין מהנכתב שיש לנו רוב בנות ההיפך הוא הנכון: יש לנו רוב בנים, וד"ל.

משפחת ש. לאימות פרטים 02-5713889

"כאשר בתי הגדולה הייתה בה"א סמינר" מספרת שולחת הסיפור "שמה לב לתופעה מעניינת. בכל הכיתות התארכו בנות בזו אחר זו ואילו בכיתתן התארכה בת אחת בלבד".

אט אט חדרה הכרת המציאות בקרב בנות הכיתה - וכדי בזיון וקצף... התופעה הזו גרמה לבנות לחשוב ולהרהר האם ישנה סיבה לכך? ביתה, לדוגמא, נזכרה בעקבות המצב באחת המורות מהשנים הקודמות שסיפרה להן סיפור דומה. בסמינר מסוים, באחת הכיתות, לא התארכה אף בת. לאחר שהמורה שוחחה איתן על בעיית ה"פרגון" בכיתה, הן שיפרו את התחום וראה זה פלא: מאז התארכו בנות רבות בזמן מועט!

האם הסיפור הזה גם קשור אלינו? לכיתה "התקועה" הנוכחית?! חייטט בזיכרון העלה את דמותה של החוצניקית שלמדה איתן בכיתה א'. החוצניקית שלא השתלבה בחברה. הן אמנם ניסו לקרב אותה אך היא דחתה אותן. חשבה לעצמה הבת שמא לא השקיעו החברות מספיק מאמץ על מנת לקרב אותה? אולי היא מקפידה עליהן עד היום?!

כאשר השיחה את הרהוריה באוזני חברותיה, דחו כולן את הרעיון שיש קשר בין הדברים.

אולם; לחשש זה היה גם מעט סימוכין: הבת היחידה מהכיתה שכן התארכה הייתה זו שהצטרפה ללמוד איתן רק ב'ב' סמינר. הווה אומר שהיא לא שהתה איתן יחדיו כאשר החוצניקית למדה איתן בכיתה א'...!

הדחייה הקולקטיבית של רעיון החוצניקית, פסחה על בת אחת נוספת שהחליטה להצטרף ליזמה שלה: לנסות ולאתר את אותה חוצניקית שנעלמה מחיהן לפני שנים מספר.

הן השקיעו מאמצים גדולים לאתר אותה בחו"ל, השיגו אותה, שוחחו איתה ופייסו אותה.

למחרת בבוקר הודיעו על חברה שהתארכה!!!

מדובר היה בשידוך שנמשך כבר כמה חודשים ללא תכלית ופשר. והנה, הבוקר נשברה צלחת למזל טוב!

והחל מאותו בוקר ענין השידוכים כבר "רץ" בכיתה!

* * *

"גם ארוסיה של בתי עצמה קשור בסיפור מעניין" - ממשיכה שולחת הסיפור.

"היה זה ב'ו' סמינר. אמרתי לה שראיתי בספר נתיבות שלום (לאדמו"ר רבי מסלונים זצ"ל), שמי שמוסר נפש בשביעי של פסח - הקב"ה קורע לו את הים (היינו שידוך, פרנסה, כמובא בחז"ל שהם בבחינת קריעת ים סוף).

"הייתה חברה מסוימת שנפגעה ממנה (אמנם בשוגג). מסיבות מסוימות היה מאוד קשה לביתי להתנצל בפניה.

בשביעי של פסח עשתה זאת! (רעדתי בכל הגוף" סיפרה לאחר מכן).

חוקדש לעילוי נשמות

הרב אביגדור נחמיה זצ"ל בר מיכאל זצ"ל פוזן נלב"ע יח נסן

ת. נ. צ. ב. ח.

חוקדש ע"י רע"תו שתח"י